

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.546 van 29 mei 2012
in de zaak A. 200.088/XIV-33.096**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 mei 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 59.133 van 31 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7007 van 30 mei 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 26 juli 2010 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 november 2010 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 31 maart 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 39/76, § 1, 48/6 en 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het “zonder enige motivering een nieuw element niet in behandeling nemen”.

De verzoeker voert aan dat hij wel degelijk een begin van bewijs heeft geleverd waarmee in het bestreden arrest geen rekening is gehouden. Hij heeft niet alleen een medisch attest waaruit zijn verwondingen blijken overgelegd, maar ter terechtzitting ook een attest van het World Uyghur Congress. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontkent het medisch attest niet, maar stelt dat de omstandigheden (van de verwondingen) er niet uit kunnen worden afgeleid. Nochtans waarschuwt het UNHCR de asielautoriteiten juist om die reden om de bewijslast niet te strikt te interpreteren.

Bovenal valt volgens de verzoeker op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nieuwe stuk, overgemaakt per fax op 15 februari 2011, niet bespreekt. De verzoeker heeft het recht nieuwe stukken over te maken overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet rekening houden met elk nieuw gegeven dat hem ter kennis is gebracht en dat het gegronde of ongegronde karakter kan aantonen. Op geen enkel ogenblik heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nieuwe element, zijnde de fax van de verzoeker en het Rode Kruisbericht dat nogmaals ter zitting werd neergelegd, in aanmerking genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had nochtans de plicht te motiveren waarom hij dit nieuwe element wel of niet in aanmerking nam. De verzoeker besluit dat het in die omstandigheden niet terecht is te stellen dat aan de bewijslast niet is voldaan door geen stukken voor te leggen.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat hij nooit heeft erkend dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn aangetekende zending van 15 februari 2011 pas op 18 februari 2011 zou hebben ontvangen. Het is merkwaardig dat die aangetekende zending pas drie dagen later zou zijn aangeboden door De Post. De verzoeker voegt in bijlage het verzendingsbewijs van zowel de brief als de fax van 15 februari 2011. Hij besluit dat het al te gemakkelijk is naderhand te beweren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de fax nooit heeft ontvangen.

Beoordeling

6.1. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden. Het komt hem dus niet toe zelf te onderzoeken of de verzoeker met de door hem voorgelegde stukken al dan niet het bewijs levert van de omstandigheden die de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoorden. Los van die vaststelling, zet de verzoeker niet nader uiteen hoe de artikelen 39/2, 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. De richtlijnen van het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties vormen in België geen bindende bron van recht, zodat de eventuele schending ervan niet tot de gegrondheid van het middel kan leiden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De verzoeker stelt dat in het bestreden arrest geen rekening is gehouden met zijn brief en fax van 15 februari 2011 waarmee hij een bepaald rapport aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben bezorgd en dat het bestreden arrest geen motivering bevat waarom geen rekening met dat stuk is gehouden.

In punt 2. van het bestreden arrest wordt uitdrukkelijk gesteld dat de brief van 15 februari 2011 pas op 18 februari 2011, daags na de zitting, werd ontvangen, dat degene die een stuk overmaakt ervoor dient te zorgen dat dit tijdig gebeurt en dat de verzoeker te dezen het risico heeft willen nemen het bedoelde stuk twee dagen voor de zitting op te sturen “met een laattijdige ontvangst ervan door de griffie tot noodlottig gevolg”. Aangaande het faxbericht waarnaar in de kwestieuze brief wordt verwezen, is het bestreden arrest eveneens duidelijk: “Bovendien is in het rechtsplegingsdossier geen spoor terug te vinden van het faxbericht waarvan sprake en, niet in het minst, werd ter zitting van 17 februari 2011 op geen enkel moment gewag gemaakt van de verzending van dit bijkomend stuk, ook niet door de verwerende partij overigens, aan wie het ook zou zijn overgemaakt”. Er wordt besloten dat de wetgever een snelle procedure heeft gewild waarbij nieuwe gegevens ten laatste op de rechtsdag worden aangebracht. De heropening der debatten omwille van laattijdig opgestuurde gegevens zou daarom volgens het bestreden arrest een miskenning van de wil van wetgever zijn en dergelijke nieuwe gegevens kunnen eventueel in het kader van een nieuwe asielaanvraag worden aangebracht.

Het middel mist duidelijk feitelijke grondslag waar de verzoeker stelt dat het bestreden arrest geen motivering over het buiten beschouwing laten van de brief en de fax van 15 februari 2011 zou bevatten. Verzoekers bewering dat het nieuwe stuk ook op de terechtzitting zou zijn overgelegd vindt geen enkele steun in het rechtsplegingsdossier. Dat dossier bevat evenmin een spoor van een faxbericht.

Het verzendingsbewijs van de aangetekende brief van 15 februari 2011 vormt op zichzelf geen bewijs dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de brief vóór 18 februari 2011 zou hebben ontvangen. Als cassatierechter vermag de Raad van State zich geen feitelijk oordeel over de ontvangstdatum van die brief te vormen.

De verzoeker verwijst voor het eerst in de memorie van wederantwoord naar een bewijs van de verzending van het faxbericht van 15 februari 2011. Hij toont niet aan dat hij dit niet bij het indienen van het verzoekschrift tot cassatie kon doen, hetgeen des te meer klemmt omdat in het bestreden arrest reeds werd overwogen dat ieder spoor van een faxbericht in het rechtsplegingsdossier ontbreekt. Deze kritiek is derhalve laattijdig.

Het enige middel is in de aangegeven mate niet-ontvankelijk dan wel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen